

Pavle Zidar

IZ ZAPUŠČINE

ADAMOV PADEC

(14. sept. 1989)

Lačni se utrremo na svet,
ne svobodni, in na smrt žejni,
in pedi ni za nas,
ki ne bi bila od solz mokra.

Svoboda, ki nas je pospremila,
pojoč in s harmoniko,
nas je zapustila že ob prvem
dotiku s struno zraka.

Padli smo pod udarci strahu,
dahnjenega iz dneva,
kasneje še iz noči
in še kasneje iz šumov vesel.

Nič drugega nismo kakor sužnji,
vrženi v mlačno laguno,
s svetlobo zraka ožveplano,
in v sladko ilo zagrebni skelet.

Naše okostje je glavnik iz mrtvih rib,
z njim si mesečina prečesuje
svoje bolečine, lase
iz nevidnega mlaja.

RUSKA

(20. sept. 1989)

Pijem strup modrasa
tega leta časa.

Poplakujem vroča usta
z mrazom bele smrti.

Vse dehti po tebi,
vsaka rosa v travi.

Ene same šobe
tega cveta mi ne daš.

Ne smem te videti,
da ne bi oslepel.

In slišati ne,
ko izbiješ v jok.

Sama s sabo moraš
biti za vse čase.

Primerak le za pesem
doktorja Živaga.

JAGNJE

(11. nov. 1989)

Vstopiti v zgodovino
ali čar maziljenega zločina,
to je transverzala neskončnosti
in smer četrtine človeštva.

Samo vstopajočim se ves čas dozdeva,
da predmetnost sanjsko sije,
zato so začudeno govorljivi
ter kot plima vzneseni.

Ko pa pridejo na vrsto sami,
da jih zgodovina podela
– že njihovih rok zgodovina –
– izdelek lastnega zločina –

so pretreseni, jecljajo
in jim ne gre v glavo,
da so sprožili klino noža,
ki jih bo zaklala.

Spet se jim dogaja dozdevanje,
da vidijo stvari, ki jih ni,
– igranje sladke otroškosti
do pijanosti.

Žal je zgodovina tuja kri.
To je hiša skrivnosti.
Litanije vseh svetosti.
In jagnje, ki odjemlje grehe sveta.

KRIK SUHEGA SNEGA

(9. okt. 1990)

Kako mehko je postlal zemljo spomin.
Odvzel ji je primesi težkega gorja,
smrtnih kópij časa,
iz kačjih strupov izpljuvanih.

Med trtami je bela tkanina
dekadence – razum iz meglé.
Fazan se v brinju krasi
z rdečimi nageljni za daljno pot.

Zdrobil se je javorov
sedmeroprstni list, krhki lómi
šušljajo meni znani glas:
krik suhega snega.

SOL, SOL

(25. nov. 1991)

So ljudje, ki ljubijo
zmagoslavje mesa
človekovega vrh zemlje
in pod njo.

So ljudje,
ki se ogrinjajo s poezijo
kakor Neron
z liro.

So ljudje
in ni ljudi.
Kakor je sol
in ni soli.

(La guerra
i l'amor
la sal
de la terra.)